

Mozaiik od Migovi

Nikodin

Cernodrimski

1. Без наслов
2. Што да ти оставам на тебе
3. Приспивна Утеха
4. Бунтовност
5. Прагот на Тишината
6. Неброени Мигови
7. Згазена Надеж
8. Извори Планински
9. Булеварот на Вревата
10. На прагот на пролетта
11. Ноќна Стража
12. Порој
13. Прекривка
14. Тајната на дневникот
15. Твојата солза
16. Туѓинци
17. Кошмар
18. Проклетија
19. Пуштине еден момент
20. Тајната на ковчето
21. Убавица на Векот
22. Скитник
23. Самотник
24. Само за тебе
25. Сега
26. Светлина
27. Потретот на Љубовта
28. Немир
29. Не тагувај
30. Како во сон те гледам
31. Лебдам над времето
32. Крик
33. Имало Господ
34. Жарче
35. Во еден друг свет
36. Биди
37. Барем Вечерва
38. Вечерва песна пишувам за Венера
39. Вратата на Вечноста
40. Допир

Без наслов

прапорците замолчија
 небото утрово со дождот најави
 кавалите се стишаа
 гласот свој го чуваа
 небото утрово со дождоот најави
 со грмотевица што утрото го распара
 на облаците напиша
 денес ангелите молчат
 денес песна непеат
 денес само слушаат
 небото со капки најави
 со грмотевица кажа
 Ангелот што и Бог го милува
 што до престол му седи
 денес само една песна ќе запее
 за мајка е тоа
 во сонот ќе и ја однесе
 до перница ќе ја стави
 шепот ќе биде тоа
 шепот
 што и ветер не го слушнал
 што и вода не го знае
 шепот
 што само мајкино уво може да го слушне
 денес Ангел
 што и Бог го милува
 и до престол му седи
 за мајка ќе пее
 небото ова со дожд го најави.

Песната е посветена на Поп Легендата Тоше Проевски

Што да ти оставам на тебе

Некогаш кога ќе ме нема
кога ќе престанам да бидам
љубов моја ,утехо мила
што да ти оставам на тебе?
Вечноста можеби или
милион црвени рози
но во розите , трњата се премногу
а вечноста нема патокази.
Сакаш да ја прегрнеш среќата
за тебе сочувана
или ги сакаш моите песни
одамна напишани.
Можеби ќе сакаш дел од
плавото небо
плаво како свила
нека тоа те потсетува дека ме нема
а дека сум постоел.

Приспивна Утеха

Само ветриштата знаат
Каде се крие утехата нежна
Само ветриштата знаат и умет да го најдат
Плачот на дете мало
Само ветриштата знаат и умеат да ја донесат
Утехата што сега е потребна

Само потоците бразаци умеат
Да ја најдат и понесат солзата мала
Што нетака одамна човек ја изгуби
Само потоците брзаци умеат
Да ја најдат и понесат
Како капка ладна на усните му ја стават

Само птиците знаат и умеат
Песната приспивна да ја испеат
сонот мирен да го донесат
Само птиците сега во јато хор прават
сонот евеги полека со песна го носат.

Бунтовност

Рој од мисли секојдневно се раѓаат
во глави се гнездат
идеи новиносат
млади и крши се оваи битија
ново ново носат
старото го отфрлаат
ете бунтовни се тие
не само од идеите
не само од младоста
бунтовноста хранилката
во гените им ги вгради
нова љубов им дари
им рече уште кога беа во утроба
вие сте моите спасители
вие сте моите вистински деца
злоба во вас нема
не сте и неможете од богатства
да бидете заслепени
вашиите предци
глуви со векови се
слепи со векови се
неуку со векови се
се им дадов
а тие
со рани тешки ми враќаа
вие сте тие
воините на светлинат
кои светлината ќе ја донесете.

Прагот на Тишината

Го преминав праготна тишината
Го избрав просторот на молкот
Го заборавив во истиот миг зборот
Небеше така восхитувачки како што зборуваа

Некоја тежина тука имаше
Некој немир околу секаде лебдеше
Некоја мачнина необјаслива гонеше
Некој траор црн се распостилаше

Лаги лаги беа тие
Лаги големи колку денот што трае
Лаги големи колку ноќта што знае
Лаги лаги беа тоа

Лаги беа дека молчењето е злато
Вистина беше дека молкот е само блато
Лаги беа дека молчењето е мудрост голема
Вистина беше дека молкот е болка широка

Лаги лаги беа тие
Лаги големи колку што патеката на животот е долга
Лаги големи колку патеката на животот еширока
Лаги лаги беа тие

Неброени Мигови

Да напишам песна за смрта
 Повторно ме натера животот
 Простете не зборувам јас
 Тоа просторот одекнува со ехот
 Вели само смртниците се плашат од неа
 Тие кои за вечноста знаат
 Како премин ја гледаат

Миговна е само миг трае
 Миг кој ни окото не го знае
 Миг кој само времето го чува

Сонувачите
 Како коњаник ја опишуваат
 Кој прави тропот страшен
 Незнаат незнаат го знам тоа

Плашливците
 .....колебливците
 .....среброљубците
 Приказни страшни сега кажуваат
 Старица грда со лити партали
 Ја видеде таква
 Лажат лажат
 Се лажат прво себеси

Простете можам уште долго
 Долго долго да ви кажувам
 Но новиот чекор ме кани
 Новиот чекор ме носи
 Вели времето да не го запирам
 Миговите да не ги бројам
 Само чекорите да ги правам

Згазена Надеж

Во долината на тишината
 Постои едно мало место
 Оаза сокриена е тоа
 Таму соновите извираат
 Ги раѓа едно срце толку мало мало
 Мало што на дланка би застанало

Во долината на мракот
 Постои едно мало место
 Мало како најмалата пештера
 Таму светулка една сега чмае
 Скршена од болка

Еден ден беше тоа голем и светол
 Светол за големи луѓе
 Еден ден беше голем
 Зол човек што со зло бликаше
 Ете од забава друшката на светилката ја згази
 Сурово со своите лакирани чевли
 На сите седум дена им се фалеше
 Дека светулката ја згазил
 Не знаеше тој
 А којзнае можеби знаеше
 Дека тоа е надежта нечија
 Надеж која во ноќите некој го води

Во долината на криковите
 По години десет
 Еве зол човек крици силни пушта
 Се плаши од мракот кој го прегрнува тивко
 Со стравот го разбуди детето
 Го заборава одамна кога беше весел
 И со насмевки бликаше
 Се плаши од тишината своја
 Се плаши и солзите ги тера да блескаат
 Светулки да му бидат тие

Извори Планински

бликнаа изворите планински
бликнаа како плачот човечки
плачат евеги заедно
се прегнале прегратка цврста сторице
плачат евеги
а таму во смогот што се собрал
седнале збирно на маса ширна
седнале евеги тие кој маските не ги вадат
седнале и кројат планови
на купчиња зелени гледаат
велат денес мали се
утре пострашни машини ќе создадеме
слушнавме дека длабоко
длабоко во близина на врелото земјино
ете таму е богатството наше
ќе земеме наемници
кој некогаш аргати ги викале
ронки ќе им фрлиме
и тие како кртовите ќе ријат
ќе ријат деноноќно
ќе ријат секојдневно
се додека не го земат
се додека не го извадат богатството наше
тоа е наше
знаеме
никој не треба да ни каже
па зарем од бога не сме обдарени
благословени
од златни лажици да јадеме
под сенка ладовина да седиме
принцезите наши
на девет постели треба да лежат
а овие кутри смртници
па тие се раѓаат за нас
затоа вели еден главешина со стомак голем
у бузи мрсни
гнас да ти е да го гледаш

затоа најдетеги машините
што во утроба земјина ќе влезат
и богатството ќе ни го зголемат
бликнале изворите планински
бликнале знам солзи на хранилката се
бликнале солзите на смртниците
та преградка направиле
и евеги деноноќно плачат
да молат кон бога
залудно
не ги слуша саде темни облаци им праќа
саде бури се тоа
само тоа им остана
со хранилката да плачат

Булеварот на Вревата

Одбегнувам да се дружам сам со себе
Тогаш се будат спомените од минатото
Лукави се ќе доползат до моите колена
Бараат да ги нахранам со мојата тага
Бараат да им сервирам од јадот собран
Ги отурнувам благо
Подалеку од мене им шепотам
Оставете ме сега тука на ова место
Оставете ме во погледот да уживам
Збеснуваат во мигот
Го слушаат зборот што го мразат многу
Одбегнувам да се дружам сам со себеси
Брзам да стигнам на булеварот широк
Таму има гласови многу
Брзам кон булеварот.

На прагот на пролетта

Поминаа многу расцутани пролети
Откако те видов првиот пат
Беше среќна безгрижна тогаш
Или така само мислев
Го сакаше животот
И живееше во него најдобро што можеше
И јас
Сакав да го искористам
Минатите лета
Што ги носев на грбот
Сакав
Да те направам значајна
Да се сеќавам
Знаеш целиот живот
И беше така
Те стретнав едно утро
Кога пролета во раниот мамурлак
Додека го оставав сонот
Ми подари црвена роза
За која ме натера
Завет еден да дадам
Да ја чувам
Пазам и негувам
Ако треба
Тогаш ми рече нежноста нејзина
И со солзи да ја заливам
Те зедев нежно во грубите раце
Како реликвија света
Во срцето
Пиедестал величествен изградив
И таму те ставив
Ореол блескав
На главата го гледам
Не светица да те сторамтуку
Туку факел еден сам да ми биди
Кој ќе ми свети
Во ноќите темни

Кога ете ќе бидам сам
Во пролета волшебна
Оган еден чувствувам
На усните мои
Кој ете уште ме гори
И постојано со сеќавања ме буди
Осетив што значи трепер на тело
Кога ќе го споменам твоето име....
Па макар и во мислите мои

Ноќна Стража

Не ме викајте поет
Зошто не сум тоа
Само сум сонувач
Со звезди во очите

Повеќе наликувам
Па нели
На дон кихот
Кој се бори со соништата

Ги собирам по тротоарите
Ете така ефтино ги фрлаат
Тие кој имаат идеали високи
Ги оставаат без ронка милост

Можеби затоа утрото ме сака
Му пејам прекрасни песни
Го развеселувам за весело да биди
А тоа како возврат
Свежината ми ја дава

Во денот пријателите ги бирам
По очите што исполнети се со топлина
По насмевката што ведрина носи
И никогаш не сум погрешил

Тажен сум
Кога ќе го видам и скитникот тажен
тажен сум
кога дождот ладни капки истура

но повторно зачекорувам со нов чекор
зачекорувам и не застанувам
исто какодох кихот
за ноќна стража се спремам.

Порој

капка по капка зароси
капка по капка капна порој стори
порој стори нечистотија однесе
мајка се побуни гнасотилаци да очисти
деца млади едри
им рече тивко со глас
кој ехо во нивни души беше
на брегот вие сега стоете
таму е чисто
на брегот вие сега седете
таму е безбедно
остров од брегот ќе сторам
така најсигурни ќе бидете
капка по капка капна рано во утро зароси
капка по капка капна
порој страотен мајка хранилка стори
рик чудесен рикна
рик што врелото го испушти
порој страотен стори
гнасотилаци нечисти носи.

Прекривка

Ноќва лагата ме покри
Со својата тешка покривка
Ноќва повторно го слушам рапавиот глас
На ете тоа сенило
Се припило и излузијата ми ја носи
Незнам дали цинично да се насмеам
Не подобро ќе биде
Само блед поглед да пуштам
Ќе го прекриам ништавилото
И ќе го направам целосно исполнет
Прекрасно е зарем не
Темнината овде онде ќе ја обоам
Шаренило чудно ќе направам
Нека биде барем таа весела
Колоритна
Незнам дали да насмеам
Но вечерва
Навистина навистина
Сам со себеси зборувам
Навистина вечерва
Лагата ме покри
Со својата тешка прекривка

Тајната на дневникот

Знам за едно место големо колку бесконечноста
 Мало колку погледот изгубен
 Знам за едно место каде среќата е тага голема
 Каде радоста е товар голем
 Го знам но и го знаат
 И другите поети
 Но во своите тајни дневници го чуваат
 Прво во срцето свои го создаваат
 Потоа со ронки од душата го хранат
 Со солзи горчливи го заливаат
 Како цвеќе го одгледуваат
 Кога осаменоста ќе ги пронајде
 Од мирисот негов се опијануваат

Го знам тоа место
 Но сеуште во дневникот не сум го напишал
 Листовите ги собирам
 Со конци ете утре ќе ги врзам
 Со чворови дванаесет ќе заврзам
 И така дневник ќе направам

Знам и затоа пишувам
 Некои сега ќе се налутат
 Тајната голема што ја откривам
 Некои клетви можеби ќе фрлат
 Некои отпадник ќе ме наречат
 Сеедно ми е
 Знам за тоа место
 Знам и затоа пишувам

Твојата солза

Во секоја твоја солза
Ги гледам твоите очи
Во секој твој трепер
Го слушам твоето срце
Во секој нареден миг
Се гледам себеси

И сега само сонцето го барам
Облациве да ги растргне
Повторно евеме
Со тебе да тргнам

Кога само би знаела
Ме демнат демоните да ме растргнат
Љубоморни се веќе три дни
Тие ги донесоа овие темни облаци

Некаде во далечината
Ги слушам ангелите слават
Повторно малиот свет го создадоа
Светот во твоето срце

Со секоја твоја солза
Ги гледам твоите очи
Во секој твој трепер
Го слушам рвото срце со ритамот немирен
Во секој нареден миг
Ја чувствувам топлината на сонцето

Туѓинци

Се стретнаа двајцата туѓинци
Во ниеден ден
Се стретнаа на ничија земја
Која секој ја посакуваше
Се стретнаа на мостот кој не беше изграден
Но стоеа на неговата средина
Се стретнаа зошто и тие беа повикани
Како и другите туѓинци
Во недојдениот ден
Да го направат дојден
И да ја поделат земјата
Да не биде проклета
Да не биде ничија
Туку сечија
За секој намерник
Било за зло
Било за добро

Кошмар

Сонував еден кошмар црн
Сонував кој утредента стана стварност
Стоев во дворец голем
Пред престолот на купидон
Во рацете стрелата негова ја држев
Со три капки крв на неа
Капнаа кога ја вадев од срцето мое
Ја држев и глава наведната ми беше
Неможев во очи да го погледнам
Само ја оставив пред нозете негови
Не го завртив грбот
Туку ползечки излегов од блескавоста
Видов само
Слугите на купидон во шок беа
Никој досега стрелата не ја вратил
Излегов од сонот
Видов само дека преградката ми е празна
Видов само дека секаде околу студенило
Видов само една безличност

Проклетија

Ја пропуштив шансата
Еден ден да ти пријдам
И така нежно да те прегрнам
Ја пропуштив
И сега кутрата ја гледам
Умира во агонија

Злосторник станав
Џелат крвник наречетеме
Нема да се лутам
Покорно ќе ја наведнам главата
И со темнината на ноќта ќе се покријам
Во ладната самотија ќе се скријам

Клупите на вљубените сега ме проколнуваат
Од себе ме туркаат
Ако велам со шепот
Така и ми треба
Проклет да сум навистина проколнат сум
Тоа и го заслужувам

Булеварите светли не ме сакаат
Кога поминувам светилките се гасат
Пеперутките со презир ме гледаат
И на фенерите им кажуваат
Евего злосторникот поминува
Не му го осветлувајте патот

О проклетство проклетија
Во која ли бездна на очајот да рипнам
Ги има неколку пред мене
Во која ли бездна на тагата да влезам
Ги има неколку пред мене
Да влезам и со чемерот да се бетонирам

Пуштиме еден момент

Пуштиме само еден момент
Твоја солза да бидам
Лицето бело да ти го измијам
Трагите од тагата да ги избришам

Пуштиме само еден момент
Твој шепот да бидам
Треперот на срцето да ги смирам
Трагите од тагата да ги избришам

Пуштиме само еден момент
Сон да ти бидам
Кошмарите црни во понор да ги носам
И така трагите од тагата да ги избришам

Пуштиме само еден момент
Дел од денот да ти бидам
Идниот час со насмевка да го исполнам
Трагите од тагата да ги избришам

Пуштиме само еден момент
Пуштиме зошто времето мине
И обајцата знаеш добро дека ќе не збриши
Само прашина ќе не направи

Тајната на ковчетот

Ја пронајдов пожолтената хартија
Во ковчетот оставена којзнае кога,
Празна беше
Само две дамки имаше на неа
Потемнети од времето поцрнети
На солзи ми заличија
Кои капнале
И никогаш хартијата напишана небила
Празна и кршлива
Како ја држев
Така потешка стануваше
Така буквите невидливи ги видов
Така полесно можев да ја прочитам
Сега кога знам зошто капнале тие солзи
Сега кога знам зошто само дамките се видливи
Неможам дави кажам
Би бил злосторник
Тајна голема ќе откријам
Тајна што срцето ја заклучило
Тајна што душата ја пишувала
тајна што со две солзи ја запечатила
ја оставив каде што беше
некаја нека времето се слади со неа
некаја нека вечноста ја чува
некаја нека остане тајна нераскажана

УБАВИЦА НА ВЕКОТ

Векот е премалку време
сите среќни дни кои сакаме
И ние да ги поминеме
со тебе и затоа
Кога нашите коси ќе побелат
и очите нема добро да гледаат
Ти ќе бидеш нашите очи
кој ќе не води сигурно во
Онаа старост која не ја
сакаме но полека доаѓа а
Радоста дека ќе пораснеш
во прекрасна убавица
И со својата убавина ќе ги
заскепуваш многу момчиња
Ја прави нашата гордост
уште поголема
А тоа ќе биде благодарение на
тебе убавица на векот.

СКИТНИК

Патувам сам
како скитник ноќен.
Патувам во ридовите од болка
и патеки криви што ми ги кажа
ечи гласот раскинат од тага
со лузна во душата што се створи.
Дојде како матна вода
во која се давав секој ден
дојде и ме однесе во морето
каде беснееа урагани силни.
Патувам
патувам вечно
цела една вечност.
Патувам до тебе повторно да стигнам
по многу суши, студ.
Патувам со желбата што ми остана
повторно да се хранам од твојата душа
повторно да ја слушам твојата песна
повторно да пијам од твоите усни.
Патувам
но веќе наликува на скитање.
Скитам од едно место до друго
од една желба до друга
скитам со желбите
скитам во желбите.

Самотник

Заглавен во сонлива тишина, во средината од шумата на призрочни
вистини

Емоциите во ритамот на ветерот и бледите сенки се разиграа насекаде
Додека сребрениот срб го украсуваше свезденото небо

Облаците немо се поклонуваа пред синиот олтар со сребрени капки

Се разместуваа лево десно тие заборавени заспани години

Меѓу најсјаните свезди, нежна светлина глас допре, суница утринска

Секој се раѓа со мисија на овој свет, да прави добро и тоа да му се враќа

Минатото да го заборава, тоа е само болка која полека убива, заборава го

Единствено што останува во твоето минато е името и само името

Како кртови во градите риеа некаде длабоко утрешните солзи

Немеам самотно во тишинава.

Само за тебе

Дали знаеш дека само за тебе
имам храброст да седам
после полноќ и да го слушам
звукот на тишината
иако ме загушува.

Дали знаеш дека само за тебе
имам храброст
да чекорам по пустината.
Иако чекор по чекор пропаѓам
иако дел по дел исчезнувам.

Ако постои надеж
да се надевам
ако постои љубов
да љубам
ако постои среќа
нека сум среќен
ако постојат илузии
нека ги има.

Но јас плачам, а солзи немам
врескам ,а глас не испуштам
горам ,а сепак не умирам
само болката
болката ја чувствувам.

Сега

Те сонував секоја ноќ
и сон ми беше
во далечините ме водеше
и сонот ми го сакаше.
Те посакував секогаш
и желба ми беше
самотијата во неповрат ја бркаше
и песните ги слушаше.
Те опејувал ден и ноќ
во муза те претворил
во дамар те сместил
не да тагуваш како виновен
не да молчиш како злосторник
туку бури во крвта да создаваш.
Сега моја музо
зборови потрошив
книгата ја изгубив
и времето само празно го гледам

Светлина

Ти си ми светлина
очи што ми заслепуваш
ти си ме една музика
крилја ми разлетуваш.
Пријатна топлина
срцето ми го топи
имам една преградка
душава ми ја поткрепува.

Се навраќам секогаш
да ја почувствувам одблизу
да се врежи подлабоко
и да остане засекогаш.
Јас сум сигурен дека е тука крај мене
и давам се од себе
мракот да ти го осветлам
чемерот да го прекинам
мразот да го растопам
што се насобрало околу твојата душа.
И повторно рака да ми подадеш
лулка да ми создаде
да го растопи сивилото
за да ми го разубави деноноќието.

Потретот на Љубовта

За да го нацрташ потретот на љубовта
Прво платното попрскајго со свезден прав
Потоа сите вистини од душата извадиги
Тоа е светлина низ трепер создадена
Некаде меѓу бајките и јавето, боите побарајги
И заплови во морето каде нема брег
Брановите нежни колоритноста ќе ја одредат
Виножитото само изборот ќе го потврди
Не се брзај
Бесконечноста е твоја
Платното недогледно
Денот и ноќта спои ги
Во синџир наредиги
Желбите како алки ставиги
Почни неуморно да сликаш
Кога ќе мислиш дека си завршил
Прашаја месечината
Ако ти намигне шеретски, само стани и продолжи
Ако блесне со цел сјај
Знај дека си научила љубовта да ја насликаш.

НЕМИР.....

ДОДЕКА ПЛОВИ СЕНКАТА НА МЕСЕЧИНАТА
И ДОДЕКА НОЌТА СЕ ПОГУСТО ПАЃА
ЧУСТВУВАМ НЕШТО НЕОЧЕКУВАНО И ЧУДНО
ВО СРЦЕТО МОЕ ПОСТЕПЕНО СЕ РАЃА.

И ВО ТОЈ ЗАНЕС НА НОВИ ЧУСТВА
ДО МЕНЕ ДОПИРААТ БЛАГИ СВОНОВИ
ТОГАШ ПРЕД ОЧИВЕ КАКО ДА МИ СЕ ЈАВУВА
И СВЕТОТ НА МОИТЕ ЖЕЛБИ И СОНОВИ.

ЕЗЕРОТО СЕ БРАНУВА И ШИРИ
И ПО НЕГО НЕКОЈ ЧАМЕЦ ПЛОВИ
А НА БРЕГОТ ПОДАЛЕКУ ОД МЕНЕ
ЕДНА СИЛУЕТА МОЈОТ ПОГЛЕД ГО ЛОВИ.

САМО ВЕТРОТ ГИ РАЗНЕСУВА ТАЈНИТЕ НАШИ
ОНИЕ ТАЈНИ ОД КОИ СРЦЕТО БЛИКА
ТОГАШ ГО ДОЗНАВ ИМЕТО НА МОИТЕ ЧУСТВА
ДОЗНАВ ДЕКА НЕМИРОТ ЉУБОВ СЕ ВИКА.

Не тагувај

Не тагувај никогаш не губи надеж
Реката животна продолжува да тече
Времето си игра со среќните мигови
И заедно со себе низ реката ги влече.
Животот е полн со тага и среќа
Животот е река на овој убав свет
Некогаш си весел, слободен како птица
Некогаш си тажен ,како овенат цвет.
Ако си стар немој да ја бараш
Твојата бурна и незаборавна младост
Ако си тажен немој да прашуваш
Каде е среќата и твојата радост
И немој никогаш, никогаш да плачеш
Зошто солзите никој нема да ги свати
Остануваат спомените , минатото е минато
Тоа нема никогаш да се врати.

Како во сон те гледам

Како во сон те гледам
те замислувам
и мечтаам
по твојата недопирлива љубов....
Ти која ми шепотиш во сонот
и ме носиш на јаве во нов свет
ти која што си далеку
а блиску до мојата страст
побудуваш немир во срцето.
Долго чекање.....
Дали некогаш ќе влезеш
во мојот скриен свет
полн со љубов и страст.
Свет кој нема болка,
тага, солзи и лажни надежи.
Твоите врели усни да шепотат
во сонот
и раскажуваат
за една твоја љубов
некаде скриена меѓу звездите
Чувствувам .....се будам!!!!!!

Лебдам над времето

Лебдам над времето

Лебдам

и те гледам како доаѓаш

тичко како крадец

на крилјата од ветрот.

Дојде со сонцето топло

во миг чуден

кога зракот жежок

понесе една љубов.

Но среќа кратка била

сега срцето мое

со солзи го плискам

и во ноќта темна

може да го слушнам

звукот на тишината.

Крик

Не ме терај повторно
ридови од болка да создавам
не ме терај повторно
во реката од очај да газам
премногу ноќи осамени прегрнав .
О ѕвездо
што само немо стоиш на сводот
побарај го месецот
ќе ти ја подари блескавоста .
Премногу се темни ноќиве
пребрзо плови бродот во времето
блесни како што знаеш само ти
и прегрниго самотникот
што веруваше во срцето
што ја откри душата
што ја натера раката
стихови осамени да пишува.
О ѕвездо
Послушај го барем овој шепот
не е гласен
но е крик.

Имало Господ

Со насолзени очи
кршејќи ги тенките прсти
на нежната рака

моли

моли мајка

гледајќи во врвовите
на усните од спасителот.

Чекајаќи

да го слушне толку посакуваниот утешен збор
дека нејзината единствена
свезда и понатаму ќе свети.

Колнејќи го проклетиот час
кога кобта

згазна на нејзиниот праг

кога аветот

го обви со студенило

скромниот дом.

А тој

Спасителот

Само тивко проговори

Имало господ.

Жарче

Да го разбудам твоето срце
повторно ми се јави желба.
Еве погледни
едно жарче носам на дланкава
од бури го криев
од ветришта го чував
со топлина нова го хранев
само за тебе.
Не врти го погледот
во тие високи планини
многу тајни носат
но за човек не се.
Земи го
и страста распламтија
кратка е и оваа ноќ
ене ја зората
ги гледам петлите
на плот се качиле
песна ќе пеат земо го
и не плаши се дека ќе те изгори.

Во еден друг свет

Често
и кога тагуваш
тагуваш со насмевка.
Миговите на осаменост
ги делиш со солзи
црното
за другите го боиш во бело
но за тебе сепак останува црно.
Погледот секогаш ти е напред
вперен во еден друг свет
барајќи го идеалот
а и самата знаеш
дека тоа е една фраза за разубедување
на песните и романите.
Го враќаш погледот
во овој реален свет
можеби не е безгрешен
не е идеален
но има и добри страни.

Биди

Биди утринска Роса
За да можам,јас својата жед
со тебе да ја згаснам

Биди утрински зрак
За да можам,Јас ноќта
Да ја заменам со ден
Да бидам покрај тебе

Биди прозор
За да можам,јас низ тебе
да го гледам светот
и да бидам среќен

Биди ветар
За да можам,јас во твојата коса
Да останам замрсен
Додека трае векот

Биди љубов
За да можам,јас на твоите усни
Да умрам сто пати
Знам,таква судбина ме чека

Барем Вечерва

Ако сакаш вечерва
да ти раскажам за тагата
тоа нема да го направам
зошто тагата
се чита од очите.
Зборовите само ќе ја зголемат
и потикнат да се разлее насекаде
ќе допре и до злобниците
кој постојано ќе посакуваат
и се радуваат.
Не го барај тоа од мене
побарај кај недобронамерниците
со особена леснотија и радост
од нивната душа ќе ти ја покажат
туѓата сечијата
но никогаш својата.

Вечерва песна пишувам за Венера

Ме преплави ете сега инспирацијата
 Нешто величенствено да создадам
 Додека другарував со реката
 Насакаде беше зеленилото
 И шумот на тивките бранови
 Со едеа само една силна чинам беше
 Во небесите одлетав
 Пространство големо е тоа
 Некаде од длабочините
 Венера глас прати
 Ти кој пееш осамени песни
 Ти кој пееш за животот и смрта
 Вечерва сакам замене да твориш
 Погледај сега
 Нотите насакаде ќе ги расфрлам
 Ти вешто собери ги и подреди ги
 За најнежна и почетна нота
 Прашај го твојот прв заљубен бакнеж
 Тој ќе го одреди тоналитетот
 Потоа пушти го срцето нека зборува
 Знаеш ти добро
 Песна величенствена ќе се создаде
 Ќе го направам тоа реков занесено
 Но ти, те молам
 Бесмртна Венеро
 Угуши го плачот на мојот осамен миг
 Несакам
 Несакам повеќе да го слушам звукот
 На тажната солза
 Преголема бука и тука прави.

Вратата на Вечноста

Те канам во светот на желбите неостварени
 Каде капките на дождот се свезди неродени
 Те канам само ноќва кога месечината блеска
 Каде зраците се жолт тепих неисткаан

Кажав збогум за вратата на вечноста да ја отворам
 Кажав збогум за клучот во заборавот го фрлам
 Ја отворив со збор еден беше тоа чудесен
 Ја отворив со збор еден беше тоа волшебен

Таму од каде што дојдов беше сивило едно
 Таму од каде што дојдов беше заблуда една
 Таму им го оставив сивилото нивно да ги воздигнува
 Таму им ја оставив заблудата нивна да ги храни

Овде свездата водилка е верна
 Овде свездата и сонот го чува
 Бдее деноноќно

Овде песните со златна боја се напишани
 Од хор на птици испеани
 Овде зборовите на каменот од вечноста се втиснуваат
 Така вечни стануваат

Допир

Зарем не се секаваш
Кажими повторно
Кога се стретнавме на свездата
Ја нарековме желба
Ти беше утро
Јас бев ноќ
Бегаше постојано од мене
Само еден допир ми беше потребен
И повторно и повторно
Само за еден допир те губев
Зарем не се секаваш
Кажими повторно
Дојде сонцето и ја изгори таа свезда
Рече некако налутено
Љубомората го понела
Не стори повторно смртници
Сега како прошка ни ги праќа зраците утрински
Не милува нежно
Вели
Доволне сте силни
Бескрајот е голем
Ќе се роди некоја нова свезда
Таа сигурно ќе биде ваша
Сетисе веќе еднаш
Јас сум тука до тебе
Постојам
За еден допир

Рецензија

Чернодримски премногу рано почнува да ги почувствува страдањата на отфрлените, солзите на напуштените, болката на повредените, страста на заљубените, гневот на обесхрабрените, грижата на загрижените, восхитот на просветлените. И како во некој магичен круг на полети и падови се движи во животот со сите луѓе околу него. И во текот на своето постоење (свесно или несвесно) ги искусува сите (примарни и сложени) емоции: љубовта, тагата, среќата, гневот, задоволството, омразата, восхитот итн.

Во тие духовни борби на морален избор, во процесот на своето созревање преку својот „внатрешен монолог“ веројатно повеќе од нас си ги има поставено прашањата: Што е животот? Која е мојата улога на овој свет? Која е смислата на животот? Што е тоа што треба и сум должен/а да го направам? Која е мојата вокација или повик?

Ние како битија, во целиот тој универзален систем, воедно сме и универзумот, функционирајќи како клетките во еден организам. Ако размената на материи помеѓу клетките се одвива по нормален тек и тие функционираат онака како што треба, тогаш организмот ќе биде здрав. Само со менување на себеси и менување на меѓучовечките односи оваа планета може да се претвори во рајска градина. Нашите мисли ја создаваат реалноста, а ние како битија кои имаме доволно капацитет да бидеме свесни дека ние управуваме со нашиот ум, можеме да создадеме еден свет исполнет со љубов, во кој што се функционира совршено. Не е важно дали другите се менуваат, битно е дали ние се менуваме.

Чернодримски, станувајќи свесен и за секој останат аспект на сопственото секојдневие, и за можноста да се придвижи во насоката која ја посакувал отсекогаш, онаа која би можела да го промени кон поголема духовна исполнетост и животно задоволство, ја создал оваа стихозбирка во тој пат на осознавање.

Милена Арсова

Кратка Биографија
Никодин Чернодримски- (Трајче Јованчески)

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажував најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сни-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-

22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј.25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик.44.Последните седум дена на Љубовта.45.Моите Проштални Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои нетребало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечице-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични
Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот

Рецензија

Милена Арсова

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски- Мозаик од Мигови

Скопје 2003 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Мозаик од Мигови 2003 година 50 страни

ISBN-10 608-4778-60-7

ISBN-13 978-608-4778-60-8

EAN 9786084778608

